

6 – Profetens dyrkan

Den profetiska siran – avsnitt 6

Innehåll

- Den profetiska siran – avsnitt 6
- Profetens dyrkan
- Profetens skämt
- Profetens blygsel
 - Hans blygsel inför människor
- Hans känslighet
- Guds Sändebuds barmhärtighet
- Guds Sändebuds mat

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Välsignelser och fred över vår mästare Muhammed och över hans familj och följeslagare. O Gud, smycka oss med mildhet, prydd oss med välbefinnande och gör oss till vägledare som själva är vägleda.

(Vi fortsätter resan med att sitta vid den utvaldes ﷺ bord.)

Det kan vara helt naturligt att en vacker blomma i en torr öken fångar din uppmärksamhet, där det varken finns blommor eller träd. Men vad gör du om du går in i en ljuvlig trädgård fylld av alla sorters väldoftande blommor,

i olika färger och former?

Denna ljuvliga trädgård är Guds Älskades ﷺ moral. Vi går från en egenskap till en annan, och varje gång vi talar om en av hans egenskaper tror vi att den är den mest framstående och fulländade. Men när vi går vidare till nästa egenskap finner vi oss i en ny, ljuvlig trädgård – och så fortsätter det.

Profeten ﷺ är ett av Guds tecken, en av universums underligheter i sin moral och sina egenskaper.

Detta avsnitt blir början på slutet av samtalet om hans egenskaper och moral – även om hans egenskaper aldrig tar slut ﷺ och samtalet om dem aldrig tar slut. De skulle kräva volymer. Men det vi tar är bara en droppe från havet – i hopp om att våra tillstånd, våra hem och vår moral ska rättas till, och att vårt tillstånd ska förändras från olycka och vilsenhet till ljus och hopp.

Profetens dyrkan

Idag ska vi tala om Profetens ﷺ dyrkan. Han var mycket hängiven i dyrkan, älskade avskildhet med sin Herre av kärlek till Honom. Han var mycket vaksam inför Gud, djupt gudsfruktig. Han stod upp om natten i bön, stående, böjd, fallande i prostration, tills hans fötter svullnade och hans ögon fylldes av tårar av gudsfruktan.

Från hans bröst hördes ett ljud av gråt. A'isha sade till honom: "Gör du detta, Guds Sändebud, när Gud redan förlåtit dig dina tidigare och senare synder?" Han svarade: "Skulle jag då inte vara en tacksam tjänare?"

Han nämnde ofta Guds namn, mindes Honom mycket. När han åt, drack, stod upp, satte sig, började något eller gjorde något – började han allt med *Bismillah*, och avslutade det med *al-hamdu lillah*.

Han tröttnade aldrig på att åkalla Gud. Bland hans vackraste böner: "O Gud, jag söker skydd hos Dig från kunskap som inte gagnar, en handling som inte höjs upp, och en bön som inte hörs. O Gud, jag ber Dig om allt gott – det jag vet och det jag inte vet – och jag söker skydd hos Dig från allt ont – det jag vet och det jag inte vet."

När något bekymrade honom sökte han tillflykt i bönen och sade: "O Bilal, ge oss ro genom den."

När Thaqif i Ta'if kallade honom lögnare och skadade honom, vände han sig till sin Herre med denna mäktiga bön:

”O Gud, jag klagar till Dig min svaghet, min brist på kraft och människors ringaktning av mig. Du är de svagas Herre, och Du är min Herre. Till vem överlämnar Du mig? Till en avlägsen som behandlar mig hårt, eller till en fiende som fått makt över mig? Om Du inte är vred på mig, bryr jag mig inte.”

Detta är den största önskan för en muslim – att Gud inte ska vara vred på honom.

Ibn Omar sade: ”Vi brukade räkna att han sade hundra gånger i en enda sittning: ’O Gud, förlåt mig och ta emot min ånger – Du är den som tar emot ånger, den Barmhärtige.’”

Trots all denna dyrkan, ödmjukhet och gråt var han ﷺ godhjärtad, livsglad och såg livet med hopp och optimism, hur svåra omständigheterna än var.

Han tävlade med A'isha och slog henne, och ibland slog hon honom. Kan man tro att statschefen och ummans ledare tog med sin hustru för att se abessinierna leka – och stod med henne tills hon sade: ”Jag är nöjd, jag är nöjd”?

Han brottades med Rukana, en mästare som ingen kunde besegra – och Profeten ﷺ besegrade honom.

Han tvättade sig ofta, använde ofta parfym. När han gick på en väg visste folk att han passerat på grund av hans väldoft. Den som skakade hans hand kände doften i tre dagar.

Hans kam, spegel och kohlbuk lämnade honom aldrig – varken hemma eller på resa. Han tog hand om sitt yttre, smyckade sig med det som fanns tillgängligt, och ogillade att en man skulle vara ovårdad och smutsig.

Detta skiljer sig från andra religioners asketer som stoltar sig med att inte ha rört vatten på hela livet, och som dyrkade genom att undvika renhet.

Profetens skämt

Hans skämt var rena, oskyldiga och sanna. Han log åt skämt och skojade med sina följeslagare – men sade aldrig något annat än sanning.

En gammal kvinna bad honom att be för att hon skulle komma in i paradiset. Han sade skämtsamt: "Vet du inte att gamla kvinnor inte kommer in i paradiset?" Hon gick gråtande. Han kallade henne tillbaka och sade: "Har du inte läst: 'Vi har skapat dem på nytt och gjort dem till jungfrur, kärleksfulla och jämnåriga?'" Alltså att alla i paradiset är unga.

En kvinna från ansar klagade över sin man. Profeten ﷺ sade: "Detta är din man, han som har vitt i sitt öga." Hon blev rädd och trodde att han hade en sjukdom. Profeten sade: "Finns det någon som inte har vitt i sitt öga?"

Profetens asketism

Han var avhållsam från världen. Omar kom in till honom och såg honom ligga på en matta som lämnat märken på hans sida. Omar såg sig omkring och fann bara en läderpåse, en handfull korn och en nästan utsliten matta – och han grät.

Profeten ﷺ sade: "Varför gråter du, Ibn al-Khattab?" Omar sade: "Kisra och Qaysar sitter på sidan, och du, Guds Sändebud..." Profeten sade: "Är du i tvivel, Ibn al-Khattab? De är ett folk som fått sina goda ting i denna värld."

Ibn Mas'ud såg honom i samma tillstånd och sade: "O Guds Sändebud, kunde du inte låta oss lägga något på mattan åt dig?" Han sade: "Vad har jag med denna värld att göra? Mitt förhållande till världen är som en ryttare som söker skugga under ett träd, sedan lämnar det."

Han erbjöds jordens skatter och nycklar – mer än någon profet före honom och ingen efter honom skulle få – utan att det skulle minska hans belöning hos Gud. Han sade: "Samla dem åt mig i nästa liv." Då uppenbarade Gud: *"Välsignad är Han som, om Han vill, ger dig bättre än detta – trädgårdar och palats."*

Han dog ﷺ medan hans rustning var pantsatt hos en jude för trettio mått korn.

A'isha sade: "Muhammets familj åt sig aldrig mätta av vetebröd tre dagar i rad." "Vi kunde gå en månad utan att det tändes en eld i vårt hus – bara dadlar och vatten."

Han lämnade världen utan att ha ätit sig mätt på vetebröd – inte av fattigdom, utan av val. Han föredrog det som finns hos Gud framför det som finns i världen.

Vi förväntas inte leva i lerhus som han gjorde – men vi förväntas sträva efter att tillämpa så mycket vi kan av hans moral.

Njut av världen – men låt den inte bo i ditt hjärta. Låt inte världen bli ditt största bekymmer. Låt den vara i fickan, inte i hjärtat. Lev i den, men låt ditt hjärta vara fäst vid det kommande livet.

Profetens blygsel

Profetens ﷺ blygsel var en ädel egenskap som fick honom att undvika det fula och göra det vackra. Han var den mest blygsamma av alla människor. Hans följeslagare sade att han var mer blyg än en jungfru i sin kammare – inte dagens jungfru som brutit alla gränser, utan den blygsamma flickan i sitt hem.

Det första uttrycket för hans blygsel var inför hans Herre. När Musa bad honom att återvända till Gud för att be om ytterligare lättnad i bönen under Isra' och Mi'raj, gjorde han det första och andra gången. Men tredje gången sade han: "Jag skäms inför min Herre."

Profetens blygsel inför människor

Hans blygsel inför människor framgår av berättelsen om kvinnan som kom till honom och frågade hur man renar sig efter menstruation. Han sade till henne: "Ta en *fursa* (en tygbit) och följ blodspåret med den."

Hon upprepade frågan, och han gav henne samma svar, men hon förstod inte. Då skämdes Profeten ﷺ och vände sig bort, tills A'isha kom och förklarade för kvinnan vad hon skulle göra – att ta en bomullstuss och följa blodspåret med den.

Av hans blygsel var också att när han fick höra något dåligt om en man, tilltalade han inte personen direkt för att inte såra hans känslor inför andra. I stället var det hans vana att säga: "Vad är det med vissa människor som gör si och så, och handlar si och så?"

Av hans blygsel ﷺ var också att han aldrig blev tillfrågad om något utan att han gav. Han avvisade aldrig en behövande och gjorde ingen besviken.

På sin bröllopsdag med Zaynab höll han en måltid för sina följeslagare. De åt och stannade kvar i samtal, välsignade hans hem, medan Profeten ﷺ önskade att de skulle gå – de hade ätit och druckit, och han var trött av

bördor och bekymmer. Men de gick inte, och av sin stora blygsel sade han inget till dem. Då tog Gud, den Upphöjde, på sig att klargöra saken:

”O ni som tror, gå inte in i Profetens hus utan tillåtelse... och gå när ni ätit...”

Profetens blygsel var inte en tillfällig egenskap – den följde honom i alla hans tillstånd, dag och natt, på resa och hemma, i sitt hus, med människor, med nära och fjärran, med vän och fiende.

Hans följeslagare berättade att hans sammankomst var en sammankomst av mildhet och blygsel.

Det bör nämnas att en muslims blygsel inte får hindra honom från att lära sig sin religion och sitt liv. Följeslagarna brukade fråga Profeten ﷺ om allt som angick dem i religion och vardag. Han lärde dem allt – till och med frågor om toalettbesök, att inte vända sig mot qibla, och att inte använda höger hand för att avlägsna orenhet. Kvinnorna brukade fråga Profeten om sina religiösa angelägenheter och sade: ”Det finns ingen blygsel i religionen.”

Profetens känslighet

När det gäller hans känslighet och emotionella finhet ﷺ, så bar han – trots bördorna av budskapet, mänsklighetens tyngd och sorger som berg inte skulle kunna bära – en djup och fin känslighet.

Han glömde aldrig sina trogna följeslagare som svarade på hans kallelse och offrade sina liv i Guds väg och blev martyrer i Uhud. Han brukade besöka dem, minnas dem och be för dem. Kärleken sträckte sig till själva platsen där slaget stod och berget bredvid. Han sade: ”Detta är Uhud – det älskar oss och vi älskar det.”

När Hamza, hans farbror och fosterbror, som försvarat honom i Mekka och var som en bror för honom, blev martyr och vanställd på ett sätt som ingen annan blivit, tålde Profeten ﷺ det och var tålmodig. Men när han återvände till Medina och passerade ansarernas hem och hörde deras gråt över sina döda, rördes hans känslor och han sade: ”Men Hamza har ingen som gråter över honom.”

Sa‘d ibn Mu‘adh hörde detta och befallde ansarernas kvinnor att klä sig och gå till Profetens hus för att gråta över Hamza. När Profeten ﷺ hörde

deras gråt gick han ut till dem, bad för dem och sade: "Återvänd, må Gud förbarma sig över er – ni har tröstat mig med er egen sorg."

Guds Sändebuds barmhärtighet

Han ﷺ var mycket omtänksam om sina följeslagare, mycket barmhärtig mot dem. Han frågade efter dem när de var frånvarande, skämtade med dem när de var närvarande, delade deras glädje och sorg, deras rikedom och fattigdom. Han var nära dem – satt med dem på marken, åt med dem vid samma bord och sade: "Jag är bara en tjänare – jag äter som en tjänare äter, och jag sitter som en tjänare sitter."

Han deltog i deras arbete och hjälpte dem. Han höjde sig inte över dem. I Graven (Khandaq) deltog han i grävandet, bar jord och grävde med dem.

Han var mild i sitt umgänge och älskvärd mot sina följeslagare. Han favoriserade ingen på grund av släktskap eller rikedom, och han fjärmade ingen på grund av låg börd eller fattigdom. Alla hans följeslagare fick kärlek och respekt i hans sällskap. Han gav de tidigt troende och de som kämpat i Guds väg en särskild närhet.

Guds Sändebuds mat

Han ﷺ var inte överdriven i kläder eller mat. Han bar det som fanns tillgängligt, och hans vanligaste klädsel var folkets klädsel. När situationen krävde det – som vid delegationer eller högtider – bar han goda kläder.

Han åt det som fanns – utan att kräva något särskilt. Om det fanns kött eller sötsaker åt han. Om det bara fanns bröd och vinäger åt han. Om det inte fanns något alls gick han hungrig. Ibland band han en sten på sin mage av hunger.

Han sov på en bädd fylld med palmfibrer, satt på en matta och sov på den. Han accepterade ursäkten från den som gjort fel och konfronterade ingen med det han ogillade. Han ogillade att någon reste sig för honom. Han satt där det fanns plats och gick till marknaderna och blandade sig med människor.

Han var statschef – men alltid bland folket. Han vägledde sina följeslagare till ärlighet och förbjöd dem från fusk och bedrägeri i handel. Han log mot alla som satt med honom, så att var och en trodde att han var den mest älskade.

En gång var han på resa med några följeslagare. När det var dags för mat ville de laga en get. En sade: "Jag slaktar den." En annan sade: "Jag får den." Profeten ﷺ sade: "Och jag samlar ved." De sade: "O Guds Sändebud, vi gör det åt dig." Han sade: "Jag vet att ni gör det åt mig, men jag ogillar att vara förmer än er."

Må Guds frid och välsignelser vara över dig, o Guds Sändebud. Och lovprisad vare Gud, världarnas Herre.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)